

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 47/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 84/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. S., W. S.	Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w I instancji.		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator w złożonej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: <ul style="list-style-type: none"> • obrazę przepisów postępowania - art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - mającą wpływ na treść wyroku 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonych i w konsekwencji uniewinnienie ww. od zarzucanych im czynów, podczas gdy wyjaśnienia te są wewnętrznie sprzeczne i ocenione w powiązaniu z innymi dowodami wskazują, że jest to jedynie linia obrony przyjęta przez oskarżonych,	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
• błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, za wiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonych, częściowe zakwestionowanie zeznań pokrzywdzonych J. G. i E. oraz niewłaściwą ocenę zeznań R. U., a w konsekwencji uznanie, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala na uznanie K. S. i W. S. za winnych zarzucanych im czynów z art. 270 § 1 kk i niesłuszne uniewinnienie obu oskarżonych, mimo	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

iż właściwa ocena zebranych dowodów pozwala na uznanie, że obaj oskarżeni używając jako autentycznych umów z podpisami pokrzywdzonych wiedzieli, że zostały one podrobione.

Oskarżyciel posiłkowy w złożonej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. w stosunku do oskarżonego K. S.:

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień K. S., wyjaśnień W. S., zeznań w części J. G., zeznań w części E. G. (1), zeznań R. U. w części, pisma (...)z dnia 14 października 2004 r. popisanego przez J. M. oraz zeznań J. M., co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że w dniu 9 września 2002 r. K. S. pożyczył E. i J. małżonkom J. G. kwotę 700.000 zł, czego zabezpieczeniem jej spłaty była deklaracja wekslowa oraz siedem weksli in blanco, na łączną

niezasadny

kwotę 700.000 zł,
podpisane przez J.
G. i E. G. (1), których
podpisy zostały
poświadczone
notarialnie przez R.
U., zaś deklarację
wekslową wypełnili
E. i J. G., podczas
gdy zeznania J. G., E.
G. (1), J. M. oraz R.
U. pozwalają przyjąć
wersję odmienną od
tej przedstawionej
przez oskarżonych,

- obrazę art.
7 k.p.k. poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów w postaci
zeznań J. M.
oraz pisma (...) z
dnia 14 października
2004 r., co
doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych
polegającego na
przyjęciu, iż K. S.
pożyczył małżonkom
J. G. kwotę 700.000
zł, podczas gdy J.
M. zeznał - w
tym kontekście -
że „można zakładać,
że widziałem. Ale
nie pamiętam, czy
widziałem, nie będę
mówił precyzyjnie,
mogę zakładać, że
raczej musiało być
to w dokumentach,
które
przedkładaliśmy
skoro takie zapisy
były zrobione”
zeznania te nie
są więc stanowcze
i jako takie nie

powinny prowadzić do tak jednoznacznych wniosków,

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań R. U., E. G. (1) oraz J. G., co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż podczas spotkania w jego kancelarii notarialnej w dniu 9 września 2002 r. nie uczestniczył K. S., podczas gdy świadek ten wyraźnie i stanowczo wskazał, że K. S. w tym spotkaniu uczestniczył, a także je organizował, podczas gdy świadkowie ci jednoznacznie zeznali, że do takiego spotkania z K. S. we wskazanym dniu w kancelarii notarialnej prowadzonej przez R. U. doszło i że to K. S. organizował to spotkanie,

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań J. G. oraz E. G. (1) i odmówienie im

walorów wiarygodności w zakresie, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęciu, że doszło do zawarcia umowy pożyczki na kwotę 700.000 zł pomiędzy K. S. a J. i E. G. (1) i udzielenia im przez K. S. pożyczki w tej wysokości, podczas gdy zeznania pokrzywdzonych jednoznacznie wskazują, kiedy się dowiedzieli o istnieniu takiego zobowiązania,

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień K. S., zeznań J. G. oraz zeznań R. U., co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż K. S. nie uczestniczył razem z małżonkami J. G. w dniu 9 września 2002 w spotkaniu u notariusza R. U..

II. w stosunku do oskarżonego W. S.:

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci

wyjaśnień W. S.,
dokumentu
zatytułowanego
„Zobowiązanie”,
zeznań M. D.
oraz opinii biegłej
z zakresu badania
pisma ręcznego K.
Z., co doprowadziło
do błędów w
ustaleniach
faktycznych
polegających na:

a) przyjęciu, że w
2002 r., że W. S.
pożyczył J. G. kwotę
46.800 Euro, której
potwierdzeniem
zobowiązania do
zwrotu miał być
dokument
sporządzony
własnoręcznie przez
J. G.,

b) przyjęciu, że w
dniu 16 lipca 2002
r. W. S. pożyczył
J. G. 7.000 Euro,
co miało miejsce
w obecności M. D.
w restauracji (...),
gdzie po otrzymaniu
pieniędzy J. G.
wręczył W. S.
jeden egzemplarz
pisemnej umowy
pożyczki łącznej
kwoty 53.800 Euro,
na której widniał już
podpis J. G.

podczas, gdy
zeznania J. G.,
E. G. (1) stoją
w sprzeczności z
poczynionymi przez
Sąd Okręgowy w
Koszalinie

ustaleniami we
wskazanym powyżej
zakresie,

- obrazę art.
7 k.p.k. poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów w postaci
zeznań J. G.
oraz E. G. (1)
i odmówienie im
walorów
wiarygodności w
zakresie nie
zawierania powyżej
wskazanych umów
pożyczek przez J. G.,
tj. pożyczek na kwotę
46.800 Euro oraz
7.000 Euro, podczas
gdy zeznania J. G. i
E. G. (1) zaprzeczają
twierdzeniu o
istnieniu pożyczki
udzielonej J. G.
przez W. S. na
wskazane powyżej
kwoty, co
doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych i
przyjęciu, że doszło
do zawarcia umów
pożyczek pomiędzy
W. S. i J.
G. na wskazane
powyżej kwoty i
udzieleniu tych
pożyczek, podczas
gdy zeznania
pokrzywdzonych
jednoznacznie
wskazują, kiedy
się dowiedzieli o
istnieniu takowych
zobowiązań,

- obrazę art.
7 k.p.k. poprzez

przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci dokumentu zatytułowanego „Zobowiązanie” i przyjęcie, że J. G. pożyczył od W. S. kwotę 46.800 Euro, podczas gdy dokument ten budzi szereg wątpliwości, które winny być rozwiane poprzez wnioski w trakcie postępowania ekspertyzy,

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień W. S. oraz zeznań A. R. (1), co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu wersji przedstawionej przez W. S., który wyjaśnił, że w spotkaniu dotyczącym pożyczki uczestniczyło „dwóch panów z B.” i „chyba pani księgowa”, podczas gdy świadek A. R. (2) zeznała, że nie była świadkiem rozmów w zakresie zobowiązań pomiędzy stronami, a także nie wie o

rozliczeniach między nimi,

- obrazę art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z 193 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych w zakresie przeprowadzenia dowodu z ekspertyzy biegłego ds. technicznego badania dokumentów celem zbadania dokumentu „Zobowiązanie” na okoliczność tego, że zapis „46,800 Euro” oraz poprzedzające go słowo „kwotę” nie zostały sporządzone w tym samym czasie, co pozostała treść przedmiotowego dokumentu oraz nie zostały sporządzone tym samym środkiem pisarskim, co pozostała treść przedmiotowego dokumentu a nadto w zakresie przeprowadzenia dowodu z ekspertyzy biegłego ds. badania pisma ręcznego na okoliczność tego, że słowo „kwotę” oraz zapis „46,800 Euro”, które to znajdują się w dokumencie „Zobowiązanie” nie zostały sporządzone przez J. G. z uwagi na fakt, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie

	<p>ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym nieprzeprowadzenie dowodów we wskazanym zakresie, podczas gdy okoliczności wnioskowane mają fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii pożyczki na kwotę 46.800 Euro, która to stanowi istotny element przedmiotowego postępowania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacje Prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych nie zasługiwały na uwzględnienie. Z uwagi na częściową tożsamość treściową zarzutów skarżących, Sąd Apelacyjny dokona ich oceny w sposób łączny.</p> <p>Sąd Okręgowy, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego analizę, poczynił prawidłowe,</p>				

wnikliwie
szczegółowe
ustalenia faktyczne
i wywiódł z nich
słuszne wnioski, co
do braku winy
oskarżonych. Na
uwadze należy mieć
fakt, iż Sąd a
quo w sposób
należyte i staranny
wykonał zalecenia
Sądu Apelacyjnego
wskazane w treści
uzasadnienia
wyroku z dnia 29
sierpnia 2019 r.
o sygn. akt II
AKa 93/19 poprzez
uzupełnienie
postępowania
dowodowego w
wyznaczonych
kierunkach, co
skutkowało
uzasadnioną zmianą
rozstrzygnięcia. Nie
dopuscił się Sąd
meriti przy tym
wskazywanego przez
autorów apelacji
błędu w przyjętych
za podstawę wyroku
ustaleniach
faktycznych oraz
obrazy przepisów
postępowania art.
7 k.p.k., art. 4
k.p.k. oraz art.
410 k.p.k. Sąd
ten, w uzasadnieniu
wyroku, w sposób
logiczny i z
uwzględnieniem
zasad doświadczenia
życiowego
uargumentował,
jakie fakty uznał za
udowodnione i na
jakich w tej mierze

oparł się dowodach.
Kształtując swe
przekonanie na
podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów należycie -
z pełnym respektem
dla normy art.
424 § 1 pkt 1
k.p.k. - uzasadnił,
którym dowodom i
dlaczego dał wiarę, a
którym tego waloru
odmówił. Nie ulega
zatem wątpliwości,
że ocena materiału
dowodowego
dokonana przez
Sąd a quo
z uwzględnieniem
reguł
sformułowanych w
art. 4, 5 i 7
k.p.k., jest oceną
wszechstronną i
bezstronną, nie
narusza granic
swobodnej oceny.

W pierwszej
kolejności wskazać
należy, iż fakty
dotyczące udzielenia
pożyczek oraz
„zobowiązania” są
faktami
prawomocnie
ustalonymi przez
Sąd I instancji
w niezaskarżonej
części wyroku Sądu
Okręgowego w
Koszalinie z dnia
28 grudnia 2018
r., sygn. II K
14/17, przy czym
w aktualnym stanie
rzeczy mają one
charakter

drugorzędny.
Przedmiotem
niniejszego
postępowania jest
czyn przestępny
stanowiący
falszerstwo
dokumentu, a treść
niniejszych apelacji
stanowi jedynie
niczym
nieuzasadnioną
polemikę z
prawidłową
należycie dokonaną
przez Sąd Okręgowy
analizą materiału
dowodowego, która
to Sąd ad quem w
pełni podziela.

Przechodząc do
apelacji
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych,
odnosząc się do
zarzutu I wskazać
należy, iż nie
ma racji skarżący
zarzucając błędną
ocenę dokonaną
przez Sąd I instancji
czy to wyjaśnień
oskarżonego K. S.,
W. S. czy częściowo
zeznań J. G., E. G. (1)
oraz R. U. i zeznań
J. M. na okoliczność
udzielonej
pokrzywdzonym
pożyczki w kwocie
700.000 zł. Należy
bowiem odesłać
apelującego do m.in.
wyjaśnień m.in. K.
S., w których
podał, „[...] jak
się zdecydowałem
na pożyczkę to

umówiłem się z panem J. G., aby on przygotował dokumenty, weksle, umowę pożyczki i deklaracje wekslową” czy też wskazał „ [...] do momentu złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oni nigdy nie kwestionowali zadłużenia wobec mnie na 700.000 zł” (k.1469-1471). Odnosząc się również do wyjaśnień oskarżonego W. S., w których to wskazał „ [...] ja uczestniczyłem w przekazaniu pieniędzy dla Pana J. G. przez brata” (k. 1474), czy też zeznań świadka J. G., w których wprost wskazuje, że „[...] przyjechaliśmy na miejsce i pan K. S. już tam był i notariusz miał przygotowane deklaracje wekslowe i weksle i podpisaliśmy je na kwotę 700.000 zł” (k. 1838). Pod uwagę także należy wziąć zeznania świadka E. G. (1), która oświadczyła „[...] zgodziłam się na pożyczkę” (k. 1836) oraz świadka R. U. na okoliczność wystawienia m.in. weksli in blanco. Natomiast świadek

J. M. odniósł się, „[...] skoro tu jest kwota 700.000 złotych wskazana i tam w tym piśmie też była wskazana ta kwota, to można zakładać, że widziałem” (k.1897). Nadto apelującemu umyka, iż zeznania pokrzywdzonych w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym - dokumentarnym (wezwania do zapłaty, pisemne zobowiązanie do zwrotu pożyczki). Jednocześnie Sąd oceniając zeznania E. G. (1) trafnie dostrzegł, iż za wszelką cenę starała się uwiarygodnić wersję wydarzeń prezentowaną przez J. G.. Wbrew odmiennym poglądom pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, Sąd a quo trafnie wskazał, że zeznania pokrzywdzonych nie zasługują na wiarę choćby z uwagi na materiał dokumentarny w postaci wezwań do zapłaty kierowanych do małżonków, bądź do każdego z nich z osobna na

adresy zamieszkania tożsame z tymi wskazanymi w umowie zawartej przez nich ze spółką (...) (...), świadcząca im pomoc prawną, a także pisma prezesa powyższej spółki z dnia 14 października 2004 r. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż J. G. potwierdził zobowiązanie wobec K. S., które było efektem wcześniejszego pisma wzywającego go do zapłaty. A zatem, w świetle twierdzeń oskarżonych, J. G., przed wręczeniem umowy K. S. znajdował się w posiadaniu podpisanych już weksli oraz wówczas jeszcze projektu umowy. Tym samym, zarzut pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych w pkt 4 apelacji również nie zasługuje na uwzględnienie z powodów wyżej wskazanych.

Przechodząc do kolejnego zarzutu dotyczącego zeznań J. M. oraz pisma (...)z dnia 14 października 2004 r. zauważyć należy, iż słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji,

że J. G. zobowiązany był wobec K. S. na kwotę 700.000,00 zł. W przeciwieństwie do twierdzeń pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych świadek zeznał, że zawarcie konkretnych kwot zobowiązania J. G. w piśmie z dnia 14.10.2004 r. musiało odnosić się do konkretnych kwot zawartych w innych dokumentach związanych z prowadzeniem spraw mandanta, które wówczas posiadał i choć nie zdołano ich uzyskać, Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że okoliczność ta nie może obciążać oskarżonych.

Również zeznania J. M. wskazywane przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych „można zakładać, że widziałem. Ale nie pamiętam czy widziałem, nie będę mówił precyzyjnie, mogę zakładać, że raczej musiało być to w dokumentach, które przedkładaliśmy skoro takie zapisy były zrobione” nie pozwalają na aprobatę twierdzeń

skarżącego,
albowiem wynika z
nich jedynie to,
iż świadek miał
wątpliwości, co do
kwoty określonej w
umowie, a nie do
tego, na co wskazuje
apelujący.

Nie sposób również
zgodzić się z
zarzutem
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych
dotyczącym
spotkania w
kancelarii
notarialnej w dniu
9 września 2002
r. i obecności K.
S.. Sąd Okręgowy
trafnie wskazał, że
treść zeznań R. U.
ulegała w trakcie
postępowania
karnego zmianie.
Słusznie bowiem
Sąd a quo
wziął pod uwagę
zmiennność depozycji
zaznaczając, iż w
postępowaniu
przygotawczym -
co w zupełności
pomiął w treści
apelacji oskarżyciel
publiczny, tj. na
etapie śledztwa nie
miał pewności, co
do obecności w
jego kancelarii K.
S. - następnie na
etapie postępowania
jurysdykcyjnego
oraz w trakcie
ponownego
rozpoznania sprawy
- przekonany był

o obecności ww. w jego kancelarii. Zważyć należy na fakt, iż pierwsza wersja przedstawiona przez R. U. jest najbardziej prawdopodobna. Należy zaakcentować, iż świadek nie potrafił wyjaśnić rozbieżności w swoich wyjaśnieniach, co do obecności oskarżonego w siedzibie jego kancelarii, ale podkreślił, że z uwagi na upływ czasu może tego spotkania nie pamiętać. Jednocześnie Sąd a quo prawidłowo dostrzegł, iż opisana przez świadka czynność dotyczyła innej sprawy tj. czynności dotyczącej udziału we współwłasności nieruchomości w S., która miała miejsce w 2000 r., przy której obecni byli małżonkowie J. G. oraz K. S.. Jednocześnie nie można zgodzić się ze stanowiskiem pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jakoby zeznania R. U. w trakcie przesłuchań w postępowaniu sądowym „wyrażnie i ze stu procentową

pewnością”
wskazywały na to,
że oskarżony K.
S. uczestniczył w
spotkaniu z dnia
9 września 2002
r., albowiem wersja
zaprezentowana
przez R. U. znacząco
odbiega od wersji
przedstawionej
przez
pokrzywdzonego J.
G. dotycząca
stawiennictwa
oskarżonego w
kancelarii
notarialnej. Nadto,
sam oskarżony
stwierdził, iż ze
względu na
łatwowierność i
niedoświadczenie w
zakresie czynności
prawnych nie udał
się do kancelarii
notarialnej, ufając
przy tym
pokrzywdzonemu, iż
ten w sposób
należyty zajmie
się podpisami i
potwierdzeniem
umowy pożyczki u
notariusza R. U.
(k. 1470). Z uwagi
na rozbieżności w
zeznaniach
dotyczące
okoliczności
poświadczenia
podpisów
spowodowane
upływem czasu, Sąd
Okręgowy trafnie
uznał, iż zeznania te
nie mogły stać się
podstawą ustalenia
stanu faktycznego w
sprawie i przyjęcia

bez wątpliwości, że K. S. był obecny przy poświadczaniu małżonków J. G.. W przeciwieństwie do twierdzenia apelującego, wskazać należy, iż Sąd Okręgowy trafnie uznał wyjaśnienia oskarżonego K. S. za wiarygodne, spójne oraz znajdujące potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Oskarżony jednoznacznie wyjaśnił, iż organizacją spotkania zajął się pokrzywdzony J. G. (k. 1469-1470), co przeczy w zupełności zeznaniom pokrzywdzonego jak i świadka R. U., który tak naprawdę przedstawia inne zdarzenie z udziałem tych samych osób. Tym samym zarzut wyartykułowany w pkt 5 apelacji jest tożsamy z powyższym, wobec czego należy go uznać również za bezzasadny. Treść apelacji prokuratora w tym zakresie przedstawia jedynie odmienną ocenę materiału dowodowego, która w konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż organizacja

spotkania czy udział oskarżonego K. S. przedstawiony przez notariusza R. U. dotyczy zupełnie innych wydarzeń, których świadek już dokładnie nie pamięta. W tym przypadku nie sposób mówić o naruszeniu art. 7 k.p.k.

Niesłuszny okazał się również zarzut obrazy przepisu postępowania tj. art. 7 k.p.k. w stosunku do oskarżonego W. S. podniesiony przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

Przechodząc do treści apelacji w tej części, na wstępie zaznaczyć należy, iż zarzut w pkt 1 jak i w pkt 2 jest tożsamy treściowo, zatem Sąd Apelacyjny odniesie się do nich łącznie. Oczekiwanie przez autora omawianego środka odwoławczego, aby Sąd orzekający uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych w zakresie pożyczek na kwotę 46.000 Euro oraz 7.000 euro jest w istocie postulatem o rezygnację ze stosowania reguł zdrowego rozsądku, które w pierwszym rzędzie winny

stanowić
wyznacznik
wnioskowania tak
o wiarygodności
dowodów, jak i
przebiegu zdarzeń.
Twierdzenia
pokrzywdzonych,
jakoby
jednoznacznie
wskazywali kiedy
dowiedzieli się o
istnieniu takowych
zobowiązań nie
mogą podważać
trafności przyjętej
przez Sąd I
instancji oceny ich
działań, skoro mieli
oni świadomość, iż
faktycznie doszło do
przyjęcia pożyczki
kwot 53.800 Euro,
co znajduje
odzwierciedlenie
m.in. w
dokumentach w
postaci wezwań do
zapłaty kierowanych
do nich na adres,
pisma J. M.
czy też pisemnego
zobowiązania do
zwrotu kwoty, a
zatem wiedzieli o
istnieniu takich
zobowiązań. Sąd
Apelacyjny w pełni
podziela ocenę
dokonaną przez Sąd
a quo dotyczącą
przyjęcia w dniu
16 lipca 2002
r. pożyczki w
kwocie 7.000 Euro
dokonanej przez W.
S. na rzecz J. G.
w obecności M. D.
w restauracji (...).
W. S. w swoich

wyjaśnieniach
wskazał, „ [...] pan J. G. wypisał oświadczenie [...] napisał oświadczenie, że pożył sumę 46.800 Euro, podpisał i dał mi je [...] po 1-2 miesiącach zgromadziłem kolejne 7000 i umówiłem się ponownie z panem J. G.. Pojechałem po niego z kolegą M. D.. Przyjechaliśmy do hotelu. W tym samym miejscu się spotkaliśmy i tam przekazałem panu J. G. tę sumę pieniędzy”. Dokument „zobowiązanie” wskazuję na kwotę zwrotu do dnia 31.12.2003 r. w wysokości 46.800 Euro. Ponadto, opatrzone jest parafką J. G., który to dokument został uznany przez biegłą K. Z. za autentyczny, co do podpisu pokrzywdzonego. Treść zeznań świadka M. D. świadczy o fakcie, iż był on jednak obecny przy wypłacie pieniędzy w kwocie 7.000 Euro, wręczeniu jej pokrzywdzonemu J. G., a także obecny był przy otrzymaniu umowy pożyczki (k.

1485). Niczego w sprawie nie może zmienić twierdzenie prokuratora, jakoby świadek M. D. miałby być znajomym oskarżonych, albowiem Sąd ocenia wiarygodność zarówno dokumentu jak i zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych przez przyzmat całego materiału dowodowego, a nie przez subiektywne odczucia skarżącego. Okoliczność dotycząca wiedzy M. D. dotycząca treści zawartej w umowie przez strony nie może wpłynąć na zasadność apelacji, albowiem świadek zeznał, iż był obecny przy przekazaniu kwoty 7.000 Euro pokrzywdzonemu i nie miał interesu w tym, aby weryfikować prawidłowość sporządzonej umowy. W świetle zeznań świadka R. U. oraz J. M., Sąd Okręgowy prawidłowo uznał zeznania M. D. za wiarygodne, natomiast zeznania pokrzywdzonych za niespójne i nielogiczne.

Za ewidentnie chybione uznać należy twierdzenie zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jakoby dokument zatytułowany „Zobowiązanie” budził szereg wątpliwości, które winny być rozwiane poprzez ekspertyzę. Prosta lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala stwierdzić, że Sąd I instancji nie powziął takich wątpliwości, których nie zdołałby wyjaśnić w drodze powziętych ocen dowodowych i logicznego wniosku. Sąd orzekający wnikliwie uargumentował swoje stanowisko, odwołując się m.in. do opinii biegłej z zakresu badania pisma ręcznego K. Z., przeprowadzonej przez podmiot fachowy, posiadający odpowiedni staż oraz autorytet w tej dziedzinie. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że zarówno treść sporządzonego zobowiązania jak i podpis zamieszczony pod treścią w postaci

parafki została nakreślona przez J. G.. Ponadto, postawa pokrzywdzonego w trakcie postępowania rzutowała na ocenę jego wiarygodności w tym zakresie, gdyż bezpodstawnie odmawiał udostępnienia próbek pisma ręcznego. Jednocześnie pokrzywdzony kwestionował autentyczność swojego podpisu na przedmiotowym dokumencie.

Okoliczności przywołane przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych dotyczące wersji przedstawionej przez W. S., który wyjaśnił, że w spotkaniu dotyczącym pożyczki uczestniczyło „dwóch panów z B.” i „chyba pani księgowa” wskazują jedynie na hipotetyczną ilość osób biorących udział w spotkaniu, na którym doszło do sporządzenia dokumentów w postaci zobowiązania do spłaty - pożyczonej kwoty 46. 800

Euro oraz umowy
pożyczki -
dodatkowej kwoty
7.000 Euro. Należy
wskazać, że świadek
A. R. (2) zeznała, że
nie była świadkiem
rozmów w zakresie
zobowiązań
pomiędzy stronami,
a także nie wie o
rozliczeniach między
nimi. Zeznania te
nie zmieniły
prawidłowo
ustalonej oceny
przez Sąd a quo, gdyż
jako świadek nie
posiadała istotnych
informacji o
okolicznościach
mających znaczenie
dla rozstrzygnięcia
sprawy. Nie miała
ona wiedzy zarówno
o okolicznościach
zawarcia umów
pożyczki jak również
o zobowiązaniach
finansowych
małżonków J. G.
wobec braci W. S..

Wbrew
twierdzeniom
pełnomocnika Sąd
meriti prawidłowo
oddalił na podstawie
art. 170 § 1 pkt
2 k.p.k. wniosek
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych w
zakresie
przeprowadzenia
dowodu z ekspertyzy
biegłego ds.
technicznego
badania
dokumentów celem

zbadania dokumentu „zobowiązanie” – wskazując, że okoliczności, które mają być tymi dowodami wykazane, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd I instancji podkreślił, iż przedmiotem sprawy jest kwestia posłużenia się podrobionymi dokumentami w postaci umów pożyczki i stwierdzenie czy przedmiotowy dokument jest autentyczny - nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. (k. 1853). Następnie ponownie prawidłowo Sąd a quo oddalił tożsamy wniosek dowodowy pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, albowiem wniosek ten był w zasadzie ponowieniem na piśmie wniosku dowodowego złożonego na poprzednim terminie rozprawy, a okoliczność która miała być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Dodatkowo zauważenia wymaga, iż dokument ten został

prawidłowo w sposób należyte wyczerpująco zbadany przez fachowy podmiot, wyróżniający się wiedzą w tym zakresie oraz sporządzony w sposób kompleksowy z uwzględnieniem odpowiedniej procedury zarówno pisemnej jak i ustnej uzupełniającej. Wskazać zatem należy, że to rolę Sądu, a nie rolę biegłego jest dokonywanie ustaleń faktycznych ważących na treści orzeczenia a będących efektem oceny zebranych dowodów. Nie budzi wątpliwości, że art. 167 k.p.k. nakłada na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów – tak z urzędu, jak i na wniosek stron – ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Innymi słowy - w zakresie w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. W procesie dochodzenia do prawdy obiektywnej potrzeba

przeprowadzenia dowodów aktualizuje się wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia.

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2019 r., IV KK 95/19). O dopuszczeniu zatem określonego dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie organu, iż dowód ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., SNO 44/15). Nie są przekonujące argumenty zawarte w środku odwoławczym wspierające zasadność zarzutu. Kreują one jedynie hipotetyczne założenie, że „fragmenty dokumentu mogły zostać sporządzone w innym czasie niż pozostała treść dokumentu, innym

środkiem pisarskim oraz przez inną osobę”. Taki sposób argumentacji nie może skutecznie podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu, bo ma on charakter jedynie polemiczny. W sytuacji braku podstaw faktycznych i prawnych do przeprowadzenia takiego dowodu nie może więc być mowy o naruszeniu przepisu art. 193 k.p.k. Na koniec tych rozważań warto przywołać stanowisko Sądu Najwyższego: „Zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. sięganie po opinię biegłych jest dopuszczalne, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Owe wiadomości specjalne muszą pozostawać w związku z realiami faktycznymi sprawy, co oznacza, że opinia musi mieć zakotwiczenie w zgromadzonym materiale dowodowym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2018 r., II

KK 479/18, Prok.i Pr.-wkl. 2019/2/9, KZS 2019/3/29). Orzeczenie to, jednoznacznie wskazuje, że muszą zachodzić podstawy faktyczne i dowodowe, aby zasięgać opinii specjalisty z danej dziedziny, a takich okoliczności, co do sporządzenia tym samym środkiem pisarskim oraz, co do sporządzenia w tym samym czasie przedmiotowego dokumentu, które miałby badać biegły ds. badania pisma ręcznego w przedmiotowej sprawie brak. Podsumowując nie jest przedmiotem postępowania kwestia autorstwa dokumentu, gdyż była rozpoznawana i stanowiła podstawę uniewinnienia oskarżonych od zarzutu usiłowania oszustwa.

Nie ma racji prokurator wskazując, iż oskarżeni mieli interes, aby do wykazania swoich roszczeń w sądzie posłużyć się dokumentem podrobionym. Twierdzenia te są niczym nie popartym

głosłownym kontrargumentem do całego zebranego materiału dowodowego, który Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił i uznał, iż nie doszło do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Próżno szukać w uzasadnieniu apelacji argumentów prokuratora, wspierających to twierdzenie. Należy mieć bowiem na uwadze, iż wyjaśnienia K. S. oraz W. S., co do sporządzenia umów pożyczek są nader wiarygodne i nie ma podstaw, aby je kwestionować.

O ile faktycznie, oskarżony K. S. po podpisaniu umowy w terminie późniejszym zorientował się, iż przedmiotowa umowa nie została potwierdzona notarialnie, to jednak nie może to mieć wpływu na ostateczne orzeczenie w sprawie, albowiem jest indyferentne z punktu widzenia zarzutu stawianego oskarżonemu. Co więcej, analiza akt

<p>sprawy w szczególności umów pożyczek jednoznacznie wskazuje, iż umowy te nie były poświadczane notarialne, a co za tym idzie wyjaśnienia w tym zakresie złożone przez oskarżonych trafnie Sąd meriti uznał za wiarygodne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego K. S. za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2006r. w K. użył jako autentycznego podrobionego dokumentu pożyczki z dnia 9 września 2002r., na której nieustalony sprawca przekalkował podpisy J. G. i E. G. (1) poprzez załączenie go do pozwu o zapłatę w sprawie IC 67/07 przez Sądem Okręgowym w Koszalinie , tj. czynu z art.270§1 lek w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

niektórych innych
ustaw (Dz.U. z 2015
r.poz.396) w zw.
z art.4 §1 kk i
skazanie ww. za ten
czyn na karę 1
roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania kary na
okres próby 2 lat
oraz oskarżonego W.
S. za winnego tego,
że w dniu 26 lipca
2006r. w K. użył
jako autentycznego
podrobionego
dokumentu w
postaci umowy
pożyczki z dnia 16
lipca 2002r. , na
której nieustalony
sprawca podrobił
podpisy J. G.
poprzez załączenie
go do pozwu o
zapłatę w sprawie
IC 427/05 przez
Sądem Okręgowym
w Koszalinie , tj.
czynu z art.270§1 kk
w brzmieniu sprzed
zmiany
wprowadzonej
ustawą z dnia
20 lutego 2015r.
o zmianie ustawy
Kodeks karny oraz
niektórych innych
ustaw (Dz.U. z 2015
r.poz.396) w zw.
z art.4 § 1 kk
i skazanie ww. za
ten czyn na karę
1 roku pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem

wykonania kary na okres próby 2 lat.

Oskarżyciel posiłkowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie a nadto wniósł:

- o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ekspertyzy biegłego ds. technicznego badania dokumentów celem zbadania dokumentu „Zobowiązanie” na okoliczność tego, że zapis „46,800 Euro” oraz poprzedzające go słowo „kwotę” nie zostały:

1) sporządzone w tym samym czasie, co pozostała treść przedmiotowego dokumentu,

2) sporządzone tym samym środkiem pisarskim, co pozostała treść przedmiotowego dokumentu

- o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ekspertyzy biegłego ds. badania pisma ręcznego na okoliczność tego, że słowo „kwotę” oraz

zapis „46,800 Euro”, które to znajdują się w dokumencie „Zobowiązanie” nie zostały sporządzone przez J. G..			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności			
Nie zaistniały okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		

1)K. S., syna W.
i J. z domu W.,
urodzonego(...)roku
w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 lipca 2006
roku w K., w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej, użył
jako autentycznego
dokumentu umowy
pożyczki z dnia
9 września 2002
roku, na której
nieustalony sprawca
przekalkował podpis
J. G. i E. G.
(1), a następnie
tak podrobionego
dokumentu użył
jako autentycznego
poprzez załączenie
go do pozwu o
zapłatę w sprawie
IC 67/07 przed
Sądem Okręgowym
w Koszalinie
wprowadzając w
błąd co do istnienia
zobowiązania w celu
doprowadzenia J.
G. i E. G. (1)
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem znacznej
wartości w kwocie
818.021,90zł lecz
zamierzonego celu
nie osiągnął wskutek
zakwestionowania
autentyczności
podpisów przez
pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 270 §
1 k.k. w zb. z art. 13 §
1 k.k. w zw. z art. 286
§ 1 k.k. w zw. z art.

294 § 1 k.k. przy zast.
art. 11 § 2 k.k.

2) W. S., syna W.
i J. z domu W.,
urodzonego (...) w
K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 lipca 2005
roku w K., w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej, użył
jako autentycznego
dokumentu w
postaci umowy
pożyczki z dnia 16
lipca 2002 roku, na
której nieustalony
sprawca podrobił
podpisy J. G.,
poprzez załączenie
go do pozwu o
zapłatę w sprawie
IC 427/05 przed
Sądem Okręgowym
w Koszalinie
wprowadzając w
błąd co do istnienia
zobowiązania w celu
doprowadzenia J. G.
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem znacznej
wartości w kwocie
219.471,72zł lecz
zamierzonego celu
nie osiągnął wskutek
niemożliwości
ściągnięcia od
pokrzywdzonego
wyżej wymienionej
kwoty w
postępowaniu
egzekucyjnym oraz
zakwestionowania
autentyczności
podpisu przez
pokrzywdzonego,

<p>tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.</p> <p>I. uniewinnia oskarżonego K. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>II. uniewinnia oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zarzuty pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz prokuratora okazały się chybione i stanowiły li tylko polemikę z zaskarżonym orzeczeniem.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny zastosował przepisy art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.	
7. PODPIS		
SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura Rejonowa w Koszalinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana